

Білоус Геннадій Валерійович

Коли я народився 10 квітня 1986 року, долею мені було визначено два можливі сценарії: стати лікарем або вчителем, адже з боку матері всі допомагали людському тілу, а з батькового – душі. Сімнадцять років потому вся сім'я з нетерпінням чекала, яку ж когорту я поповню. І все ж переважили ваги чоловічої лінії.

Остаточно визначитись у тому, що курс було обрано правильний, допомогла педагогічна практика на третьому році навчання у Вінницькому державному педагогічному університеті імені М. Коцюбинського. Перша зустріч з учнями, перший урок, перше невиконане домашнє завдання, перше «Дякую за урок!» – все віщувало про неминуче – бути вчителем.

Моя справжня кар'єра розпочалась у привітних стінах гімназії №290 м. Києва. Завдяки довірі та безмежній допомозі з боку колег та адміністрації, початок видався щонайвдалішим. Спілкування з вчителями, які знаходяться з тобою на одній хвилі, надихає на перемогу, а взаємовідвідування уроків та участь у складі журі олімпіад та робіт Малої академії наук – обов'язкова складова педагогічного успіху.

Робота з дітьми – це постійний калейдоскоп подій: уроки, свята, концерти, екскурсії, дні народження. Учні вражають своєю неординарністю та особливим, нестандартним поглядом на навколишній світ. Без розуміння цього, без інтересу до того, що їх цікавить, неможливо завоювати учнівську довіру та повагу, а без них, мені просто ніколи б не вдалося навчити бодай чомусь. Саме тому переживання, невдачі та успіхи учнів стають частково й моїми.

Як я зрозумів зі свого досвіду, бажання вчитись у більшості дітей залежить від авторитету вчителя, а не від розуміння ними завтрашньої необхідності отриманих знань. Потрібно бути готовим до уроку, дати кмітливу відповідь на неочікуване запитання та постійно самовдосконалюватись, адже залишатись цікавим для учнів, змагаючись із сучасними інтерактивними розвагами, – задача не з легких.

Участь у тренінгах та семінарах дає змогу навчатись новим формам та методам утримання учнівських очей на скромній постаті вчителя та дозволяє бути конкурентоспроможним у безжально прогресивному світі сучасних технологій.

Коли учні бачать, що я використовую електронні презентації, вони охоче та впевненіше виконують їх самостійно. Тим паче, що можна запропонувати досить широку тематику для вираження індивідуальності кожного. Коли діти потрапляють у штучно створену, проте все ж реальну життєву ситуацію, як от придбання авіаквитків або допомога перехожому, вони розуміють необхідність вивченого. А коли на створеному YouTube каналі вони мають змогу викласти власне відео і знати, що їх зрозуміють мільйони людей по всій планеті – це викликає неоціненне почуття гордості.

Моє життєве кредо «Тримай свій розум та серце відкритими для нових вражень». І я відчуваю, що навчаючи дітей, даю їм не лише знання, а маю можливість доторкнутись до найсокровеннішого – їх внутрішнього світу.